

CAPUT I.

De Sacrae Confirmationis existentia et effectibus.

ARTICULUS I.

De sacrae Confirmationis existentia.

THESIS I.

Habetur in Ecclesia Confirmatio divinitus instituta.

1. Nota I. Haec thesis est fidei catholicae. Intelligimus nunc Confirmationis nomine, quoddam sacrum signum descensionis Spiritus Sancti in eos qui fidem Christi professi sunt.

II. Ejusmodi sacrum signum a SS. Patribus multimodis appellatur: *Signaculum Dominicum; Sigillum Domini; Signaculum spirituale; Impositio manus; Chrisma salvis; Chrisma sanctum, supercoeleste; Sacramentum Chrismatis*; etc.

2. I. Pars prob. 1.º Conc. Trident. (1) damnat anathematice eos, qui dixerint: «Confirmationem otiosam caeremoniam esse; injurios esse Spiritui Sancto eos qui sacro Confirmationis sacramento virtutem aliquam tribuunt.»

Synod. II. Oec. et Constant I. in can. 8. «Eos qui rectae fidei adjiuntur... recipimus... signatos sive unctos primum sancto Chrismate... Et consignantes dicimus: *Signaculum domini Spiritus Sancti.*»

II. De baptizatis samaritanis dicitur (2): *Miserunt ad eos Petrum et Joannem: qui cum venissent, oraverunt pro ipsis, ut acciperent Spiritum Sanctum... Tunc imponebant manus, super illos et accipiebant Spiritum Sanctum.* Vide pariter Paulum imponentem manus super baptizatos, ut acciperent Spiritum Sanctum (3).

3. III. Tertullianus (4): «Egressi de lavacro perungimur benedicta unctione... Carnaliter currit unctio, sed spiritualiter proficit... Deinde manus imponitur, per benedictionem advocans

(1) Sess. VII. *De Confirm.* can. 1 et 2.—(2) Act. VIII, 14, 15, 17.—(3) Act. Ap. c. XIX.—(4) *De Bapt.* cc. 7 et 8.

»et invitans Spiritum Sanctum.» S. Cyprianus, narrato facto illo Petri et Pauli apud samaritanos, ait (1): «Quod nunc quoque apud nos geritur: ut qui in Ecclesia baptizantur, praepositis Ecclesiae offerantur, et per nostram orationem ac manus impositionem Spiritum Sanctum consequantur, et signaculo Domini eo consummentur.» Auctor libri de *Eccles. Hierarchia*, sane antiquissimus, scilicet, S. Dionysius Areop. (ut meliores critici tenent dicit (2): «Ei, qui sanctissimo divinae Regenerationis Sacro initiatus est, consummans illa Unctio, divini Spiritus illapsum elargitur.» S. Gregorius, Nazianz. (3): «Si firmissimo auxilio tibi in futurum caveris, animam, scilicet et corpus unctione et spiritu consignans, quid tibi accidet, et quod tibi praesidium comparatum erit?»

Vide in *Prooem.* S. Ambrosium et apud Bellarminum plura aliorum Patrum testimonia. Verum, cum S. Cyrillus Hierosoly. plura docuerit in suis Catechesibus, saltem pauca non sunt praetermittenda verba: «Sanctum istud unguentum, non amplius nudum, neque commune unguentum est post invocationem; sed Christi donarium, et Spiritus Sancti, praesentia divinitatis ejus, efficiens factum... Ac dum unguento visibili... inungitur corpus, sancto et vivifico Spiritu anima sanctificatur.»

4. II.^a Pars prob. 1.º Tridentinum definit (4): Confirmationem a Christo fuisse institutam sicut Sacramenta omnia.

5. 2.º Tertullianus (5) divinitus institutam esse Confirmationem aperte indicat; «Egressi de lavacro perungimur benedicta unctione... Dein manus imponitur, per benedictionem advocans et invitans Spiritum Sanctum... Deo in suo organo non licebit per manus sanctas sublimitatem modulari spiritualum?» Et alibi ait, diabolum «res sacramentorum divinarum aemulari, sacramenta Christi aemulanter exprimere: inter ejusmodi autem Christi sacramenta, enumerat post Baptismum, quod «Signat in frontibus milites suos.» S. Cyrillus (supra), hanc sacram unctionem esse Christi donum aperte docet: «Christi donarium, et Spiritus Sancti efficiens;» quod aperte supponit fuisse a Christo divinitus institutum.

6. 3.º Confirmatio non est nudum signum descensionis Spiritus Sancti, sed per illam Spiritus Sanctus confertur et gratia Baptismi perficitur. Sed non posset talem habere virtutem, nisi fuisset a Christo instituta: ergo.

Maj. patet; tum ex laudatis Patrum testimoniis, tum ex dicendis in Thesi sequenti.

(1) Ep. 73 *ad Juba.*—(2) Cap. 4, part. 3, n. 11.—(3) In S. *Bapt.* n. 15.—(4) Sess. VII, can. 1, de *Sacram.*—(5) *De Bapt.* c. 8, *De Praescr.* c. 40.

7. Obj. 1.º Per Baptismum confertur remissio peccatorum et Spiritus Sancti gratia; hinc plures Patres de solo Baptismo nihil-que de Confirmatione loquuntur: ergo videtur Confirmatio Baptismi quaedam ab Ecclesia adjecta caeremonia, non autem a Christo instituta.

Resp. Dist. *ant.* In Baptismo confertur Spiritus S. gratia quoad omnem gradum et perfectionem: nego: ita ut, consummetur deinde gratia Spiritus Sancti per Confirmationem: conc. Plures Patres de Confirmatione non egerunt, eo quod simul cum Baptismate, ut complementum ipsius tradebatur, ut plurimi alii testantur Patres; conc. Eo quod Patres illi Confirmationem nescirent; nego.

8. Obj. 2.º S. Hieronymus fuisse Confirmationem ab Ecclesia institutam fatetur (1): «Non quidem abnuo hanc esse Ecclesiarum consuetudinem, ut ad eos, qui longe a majoribus urbibus per Presbyteros vel Diaconos baptizati sunt, Episcopus ad invocationem Sancti Spiritus manum impositorum excurrat... Et multis in locis idem factitatum reperimus, ad honorem potius sacerdotii, quam ad legem necessitatis.» Atqui si ex divina procederet institutio Confirmatio, non penderet ejus administratio ab Ecclesiae consuetudine; neque propter honorem sacerdotii, potius quam ex lege necessitatis ab Episcopis ministraretur: ergo non fuit a Christo instituta.

Resp. Dist. *min.* Quoad ea quae spectant ad *substantiam* Confirmationis, scilicet, ejusdem existentiam et essentiam, non penderet ab Ecclesiae consuetudine; neque ex honore sacerdotii, sed potius ex lege necessitatis; conc. *min.* Quoad *usum et modum* administrandi, non penderet ab Ecclesiae consuetudine, etc.; nego. Nam, quidem, susceptio Spiritus Sancti per Confirmationem non est de necessitate salutis, sed ad perfectionem et consummationem eorum, qui fuerunt Baptismo sanctificati, fuit a Christo instituta. «Alioqui,» ait Hieronymus, si ad Episcopi tantum imprecationem Spiritus Sanctus defluit, lugendi sunt qui per Presbyteros et Diaconos baptizati ante dormierunt, quam ab Episcopis inviserentur.» In Baptismo ergo suscipitur Spiritus Sancti gratia ad salutem sufficiens; in Confirmatione autem *consummatur*: usum igitur et administrandi modum ad Ecclesiae consuetudinem refert Hieronymus, non autem Confirmationis existentiam et essentiam, cujus altiore fatetur originem: «Quod si hoc loco quaeris; quare in Ecclesia baptizatus, nisi per manus Episcopi, non accipiat Spiritum Sanctum, quem nos asserimus in vero Baptismate tribui; disce hanc observationem *ex ea auctoritate descendere*, quod post ascen-

(1) Dial. adv. Lucif. n. 9.

sum Domini, Spiritus Sanctus ad Apostolos descendit.» Unde eadem origo, eadem ratio, et descensus Spiritus Sancti ad *perficiendos et roborandos* Apostolos; et Confirmationis, qua per Episcopum nos accipimus post Baptismum Spiritum Sanctum.

ARTICULUS II.

De effectibus sacrae Confirmationis.

THESIS II

Effectus sacrae Confirmationis est, praeter spirituales characterem, augmentum gratiae sanctificantis, cum jure ad peculiaria auxilia ad fortiter fidem Christi profitendam; seu breviter; plenior Spiritus Sancti illapsus in baptizatum.

9. Nota. In Baptismo descendit etiam Spiritus Sanctus gratiam suam conferens, ut asserit Hieronymus in verbis nuper laudatis in praecedenti difficultate: quod Christus D. clare edocuit dicens: *Nisi quis renatus fuerit ex aqua et Spiritu Sancto...* Dicimus ergo, in Confirmatione plenius illabi Spiritum, gratiam augendo, et spirituale robur per specialia auxilia conferendo.

II. Ut probationes omnes elucescant, supponimus: cum datur Spiritus Sanctus, dari eo ipso gratiam sanctificantem seu charitatem, juxta Apostoli doctrinam (1): *Charitas Dei diffusa est in cordibus nostris per Spiritum Sanctum qui datus est nobis.*

III. Spirituales conferri characterem ostendimus in Disquisitione I (n. 49), unde cetera quae in thesi asseruntur solum probabimus.

10. I.^a Pars prob. 1.º Ex Trident. (2) definiente, Confirmationem conferre gratiam, sicut cetera Sacramenta. Idem Synod. Laodiceana, can. 48. docuit: «Oportet eos qui illuminantur, post Baptisma inungi supercoelesti Chrismate, et esse regni Christi participes.» Sed participatio regni Christi conferri nequit absque gratia: ergo.

11. Prob. 2.º Innocentius I (3) ait: Oleo «signare solis» debetur Episcopis, cum tradunt Spiritum sanctum;» quod confirmat exemplo Petri et Joannis apud Samaritanos. Tertullianus (4): «Dehinc manus imponitur... Tunc ille sanctissimus Spiritus, super emundata et benedicta corpora libens a

(1) Rom. V, 5. — (2) Sess. VII, can. 1, et 6. — (3) Ep ad Eugubini. — (4) De Bapt. c. 7.

»Patre descendit.» Cornelius pp. (1) dixit de Novatiano: «Neque ab Episcopo consignatus est. Hoc autem signaculo minime percepto, quo tandem modo Spiritum sanctum potuit accipere?» Cyprianus (2): «Tum plene sanctificari et esse filii Dei possunt, si utroque Sacramento (Baptismo et Confirmatione) nascantur.» S. Cyrill. Hierosoly., ut supra (Thes. I) vidimus, ait: «Sanctum Unguentum esse Spiritus Sancti effectivum, et animam vivificare.» Vide etiam (ibid.) S. Hieronymum. S. Pacianus, ep. Barcin. (3), aiebat: «Vestrae plebi unde Spiritus Sanctus, quam non consignat unctus Sacerdos? S. Ambrosius (4): «Deus qui te unxit et signavit, posuit Spiritum Sanctum in corde tuo.» S. Augustinus (5) «Quando imposuimus manus istis infantibus, attendit unusquisque vestrum utrum linguis loquerentur? Et cum videret eos linguis non loqui, ita perverso corde aliquis fuit, ut diceret: Non acceperunt isti Spiritum Sanctum: nam si acceperunt linguis loquerentur, quemadmodum tunc factum est?»

Vide alios Patres idem testantes apud AA. praesertim, in *Theodoro Theolog.* t. 10.

12. II. Pars prob.: Gratiam nempe quae in Confirmatione confertur, esse perfectivam, seu roborativam.

1.º Ex Bulla Eugen. IV. *Ecce tate Deo*, in Conc. Flor. In Confirmatione «datur Spiritus Sanctus ad robur, sicut datus est Apostolis, in die Pentecostes, ut videlicet christians audacter Christi confiteatur nomen.» Conc. Illiberit. can. 38 decrevit: baptizatum in necessitate debere ad Episcopatum perducere. «Ut per manus impositionem perfici possit.»

13. 2.º S. Petrus Dam. (6) «Secundum sacramentum est Confirmationis. In Baptismo datur ad veniam, hic ad pugnam. Ibi mundamur ab iniquitatibus, hic virtutibus praeminimur... Ne nos inermes inveniat fraudulentus ille contortor, a quo nemo unquam nocendi inducias extorsit. Delibuti igitur utriusque roris unguento; illo sanati, confortati isto, securius descendamus ad singulare certamen.» S. Isidorus (7): «Sicut in Baptismo peccatorum remissio datur, ita per Unctionem sanctificatio Spiritus adhibetur... Quae dum carnaliter fit, spiritualiter proficit.» S. Ambrosius (8): «Signavit te Deus Pater, con-

(1) Ep. ad *Jach. Antioch.* apud Euseb. l. 6.—(2) Ep. 72 ad Stephan. pp.—(3) Ep. ad *Sempren.*—(4) *De Sacram.* l. 6, c. 2.—(5) In *Joan.* tract. 6.—(6) Ser. 69, in *Delic. Eccl.*—(7) L. 6, *Orig.* c. 19.—(8) *De Myst.* c. 6. *De Sacram.* l. 3, c. 2.

firmavit te Christus Dominus;» et rursus: «Sequitur spirituale signaculum... quia post fontem superest ut perfectio fiat.» S. Cyrill. Hieros. (1): «Post sacrum Baptisma et Chrisma mysticum, induti armis S. Spiritus, adversus oppositam vobis potestatem consistitis et praeliamini... Chrismatis dono accepto, appellamini christiani... Ante enim quam haec gratia vobis donata est, non eratis proprie digni eo nomine: sed pergentes usque eo progressi estis, ut efficeremini christiani, id est, milites Christi.» Vide quoque Ambrosium (supra) in Prooemio. S. Cyprianus (2), proposito Petri et Joannis exemplo, ait: «Quod nunc quoque apud nos geritur, ut qui in Ecclesia baptizantur... per nostram orationem et manus impositionem Spiritum Sanctum consequantur et signaculo Dominico consummentur.» Tertullianus (3): «Caro signatur, ut et anima muniatur. Caro manus impositione adumbratur, ut et anima spiritu illuminetur.» S. Hieronymus (4) de Confirmatione agens, ait: «Quomodo Spiritum ab Ecclesia recipiet, qui necdum remissionem peccatorum consequutus est? Spiritus quippe Sanctus, nisi mundam sedem non incolit.» Vide insuper Gregor. Nazianz. et S. Dionysium Areop. supra in Thesi I.

14. 3.º Ex SS. Litteris patet, non promississe Christum Spiritum Sanctum ad primam gratiam, seu peccatorum remissionem tribuendam; sed ad roborandos et perficiendos discipulos suos. Atqui proprius effectus Confirmationis est communicatio Spiritus Sancti: ergo ordinatur proprie et per se ad gratiae incrementum et perfectionem. *Mat.* patet: dixit enim Christus (5): «Accipietis virtutem supervenientis Spiritus S. in vos, et eritis mihi testes etc. Et iterum (6): *Sedete in civitate, quoadusque induamini virtute ex alto.* etc. Confirm. Ex praxi perenni Ecclesiae, Confirmatio vel immediate post Baptismum, vel nonnisi praevia sacramenti Poenitentiae susceptione, confertur; ergo ordinatur per se ad augmentum gratiae.

15. Obj. 1.º Alia quoque sacramenta ad gratiae augmentum et perfectionem ordinantur: ergo falso dicitur hunc esse proprium Confirmationis effectum.

Resp. Dist. *ant.* Ordinantur eo proprio fine, ut per specialia gratiae auxilia roborentur fideles ad fidem Christi fortiter profitendam; nego. Alio fine; conc. *ant.*

Obj. 2.º Argumenta Scripturae nihil ostendant: Confirmatio

(1) *Catech.* 3, *myst.*—(2) Ep. 73.—(3) *De Resurr. Carn.* c. 8.—(4) *Dial. adv. Lucifer.* n. 9.—(5) *Act.* I, 8.—(6) *Luc.* XXIV, 49.

enim per unctionem perficitur, de qua nihil habent SS. Litterae, agentes solum de manuum impositione.

Resp. Nego assertum. Nam, prout notatum est in Thesi I. agimus nunc de Confirmatione, quatenus est *quoddam signum sacrum* descensionis Spiritus Sancti in Christi fideles. Ad probationem autem, respondetur; non agi in praesentiarum de materia essentiali Confirmationis, de qua re postea tractandum: sive ergo sit unctio materia Confirmationis, sive manuum impositio, sive utraque simul, stat quod diximus: dari, nempe, in Ecclesia quoddam signum sacrum quo perficiuntur baptizati per descensum Spiritus Sancti.

16. Obj. 3.º Impositione manuum ab Apostolis adhibita, dona Spiritus Sancti, quae gratiae gratis datae appellantur, uti donum linguarum, prophetiae, etc., suscipiebant fideles. Ergo vel non est sermo in SS. Litteris de Confirmatione, vel alius est Confirmationis effectus.

Resp. Dist. *ant.* Omnes fideles gratias gratis datas, prophetiae, miraculorum, etc., suscipiebant per manus impositionem; nego. Aliqui fideles divisim haec vel illa dona habebant; subdist. Simul cum gratia et charitate: conc. Exclusive; nego.

Apostolus enim (1) docet; quod unus et idem spiritus dividebat ejusmodi dona, *prout vult*. Id vero erat omnibus fidelibus commune, ut omnes, *per unum Spiritum essent unum corpus cum Christo*, Christus autem caput omnium; idque fiebat per virtutem Baptismi et Spiritus sancti descensum, seu per Confirmationem. *Sicut enim corpus unum est, et membra habet multa... ita et Christus. Etenim in uno Spiritu omnes nos in unum corpus baptizati sumus... et omnes in uno Spiritu potati sumus.* Inter autem dona Spiritus Sancti, meliora et excellentiora esse, ait ipse Apostolus, *fidem, spem et charitatem*. Quae quidem *charitas, ait, nunquam excidit: sive prophetiae evacuabuntur, sive linguae cessabunt, sive scientiæ destruentur... Nunc autem manent fides, spes, charitas, tria haec: major autem horum est charitas.*

17. Obj. 4.º Descensus Spiritus Sancti per orationem Apostolorum impetrabatur: *Oraverunt pro ipsis ut acciperent Spiritum Sanctum* (2); ergo non tradebatur Spiritus Sanctus per ritum aliquem sacrum, seu sensibilem caeremoniam.

Resp. Dist. *ant.* Descensus visibilis, per dona nempe extraordinaria, miraculorum, linguarum, etc., transeat *ant.* Descensus invisibilis per infusionem gratiae sanctificantis; nego. Si sola oratione tradidissent Apostoli Spiritum Sanctum, non opus fuisset quod in Samariam mitterentur: verum, ut scriptor sacer notat, *imponere*

bant manus super illos, et accipiebant Spiritum Sanctum: inanis ergo non erat sensibilis illa caeremonia.

Inst. 1.º Augustinus (1) ait: «Manus impositio non, sicut »Baptismus, repeti non potest: quid est enim aliud nisi oratio super hominem?» Atqui, ut dictum est, Confirmatio, cum imprimat characterem, repeti nequit. Ergo sola Apostolorum oratione dabatur Spiritus Sanctus, non autem per caeremoniam aliquam quae esset ipsa Confirmatio.

Resp. Explico Augustini verba: Manus impositio *mere reconciliativa*, repeti potest; conc. Manus impositio, qua conferebatur Spiritus Sanctus, repeti poterat; nego.

Inst. 2.º Per illam manuum impositionem non dedisse Apostolos Spiritum Sanctum, docet ipse Augustinus (2): «Orabant »quippe ut veniret in eos, quibus manum imponebant, non ipsi eum dabant. Quem morem in suis praepositis etiam nunc servat »Ecclesia.» Ergo neque datur per Confirmationem.

Resp. Dist. *ant.* Non dabant Apostoli Spiritum Sanctum *auctoritative*, seu virtute propria; conc. Non illum dabant ut Christi instrumentum, seu *sacramentaliter*; nego. Hoc sensu locutum Augustinum patet ex contextu: «Quomodo Deus non est (Christus) »qui dat Deum?» Hoc sane modo negat Augustinus dedisse Apostolos Spiritum Sanctum: quod autem darent instrumentaliter non diffitetur; imo observat dicere Sacrum textum: «Quod *per impositionem manuum* Apostolorum daretur Spiritus Sanctus.»

18. Obj. 5.º Ex prisca consuetudine, ab Stephano pp. et pluribus confirmata conciliis, per manuum impositionem suscipiebantur redeuntes ab haeresi; ergo si ejusmodi ritus iterari potest, non imprimit characterem.

Resp. Dist. *ant.* Per impositionem manuum reconciliatoriam; conc. Confirmatoriam; nego.

Inst. S. Cyprianus arguebat Stephanum, quod si manus imponebatur, Baptismus quoque esset haereticis conferendus: «Tunc enim plene sanctificari, et esse filii Dei possunt, *si utroque sacramento* nascantur.» Ergo Confirmatio ipsa iterabatur.

Resp. Concesso *antecedente*; nego *conseq.* Sane putavit vel supposuit Cyprianus, et inde causam suam tuebatur, quod Stephanus iteraret sacramentum Confirmationis; verum id juxta suum errorem dixisse censendus est, quod crederet apud haereticos valida non esse sacramenta.

(1) *De Bapt. contra, Donat.* l. 3, c. 16.—(2) *De Trim.* l. 15, c. 26.

(1) I Cor. XII et XIII.—(2) Act. VIII, 15.

CAPUT II.

De natura Confirmationis.

ARTICULUS I.

De natura Confirmationis generatim sumpta.

THESIS III

Confirmatio est verum Ecclesiae Christi sacramentum.

19. Haec thesis est fide catholica certa. Prob. 1.º ex Tridentino (1): «Si quis dixerit, Confirmationem baptizatorum otiosam caeremoniam esse, et non potius verum et proprium sacramentum... anath. sit.»

Insuper generatim confirmatur argumentis, quibus septem existere sacramenta, quorum unum est Confirmatio, probavimus (2).

20. Prob. 2.º Tertullianus (3) docet, eodem modo proficere carnalem Confirmationis unctionem, ac Baptismi actum carnalem, quo in aqua mergimur. S. Cyprianus ait (4): «Tunc »plene sanctificari et fieri filii Dei possunt, si utroque sacramento »(Baptismo et Confirmatione), nascantur.» S. Cyrillus Hieros. (5) clare loquitur: «Quemadmodum Panis Eucharistiae, post »Sancti Spiritus invocationem, non amplius est panis communis, »sed est Corpus Christi: sic et sanctum hoc unguentum... postquam »consecratum est, est chrisma Christi, et Spiritus Sancti, praesentia divinitatis ejus, effectivum.» S. Augustinus (6): «Sacramentum Chrismatis... in genere visibilium signaculorum sacrosanctum est, sicut ipse Baptismus... Discerne visibile sanctum »sacramentum, quod esse et in bonis et in malis potest; illis ad »praemium, istis ad iudicium, ab invisibili unione charitatis, quae »propria bonorum est.» S. Isidorus Hisp. (7): «Sunt autem sacramenta Baptismus et Chrisma et Sanguis Christi: quae »ob id sacramenta dicuntur, quia sub tegumento corporalium re-

(1) Sess. VII, de *Confir.* can. 1.—(2) Disq. I, Thes. I.—(3) *De Bapt.* c. 7.—(4) *Epist.* 72, ad *Steph.* pp.—(5) *Catech.* 3, *Myst.*—(6) L. 9, *contr. Iheras Peti.* c. 104.—(7) L. 6, *Orig.* c. 19.

»PUM, virtus divina secretius salutem eorumdem sacramentorum »operatur:» et deinde: «Sicut in Baptismo peccatorum remissio datur; ita per unctionem sanctificatio Spiritus... Quae dum carnaliter fit, spiritualiter proficit, quomodo et in ipsa Baptismi gratia...»

Prob. 3.º Sacramentum est signum practicum rei sacrae sanctificantis homines. Sed talis est confirmatio: unctio enim et manus impositio est signum sensibile; et per illud significatur et confertur gratia Spiritus Sancti, uti probatum est: ergo.

21. Obj. Si foret Confirmatio verum sacramentum, haberet materiam et formam a Christo institutam. Atqui non ita res se habet: in diversis enim temporibus, et in diversis Ecclesiis, diversae quoque adhibitae sunt materiae et formae: ergo.

Resp. Dist. *min.* Adhibitae fuerunt materiae essentialiter diversae; nego: accidentaliter diversae: conc. *min.* Nam quod substantialiter, seu juxta Christi D. institutionem, requiritur ad Confirmationem, non fuit unquam mutatum. Sed de hac re infra agemus.

Obj. 2.º Si Confirmatio foret verum sacramentum, non ministraretur nisi post Baptismum susceptum. Atqui Ananias imposuit manus Saulo antequam baptizaretur; et similiter super Cornelium ejusque domum ante Baptismum descendit Spiritus Sanctus: ergo caeremonia ista impositionis manuum vel Chrismatis, qua datur Spiritus S., non est sacramentum.

Resp. Nego suppositum *minoris*, vel explicio: supra Saulum et Cornelium non communi et sacramentali modo venit Spiritus Sanctus, sed praeter communem ordinem. Ananias quidem manus imposuit ut Saulum a caecitate sanaret, non autem ut daret potestate propria, saltem ordinaria, Spiritum Sanctum. Unde dicens Ananias: *Dominus misit me Jesus, ut videas et implearis Spiritu Sancto*: non est locutus de Confirmatione: sed vel de Baptismi gratia, vel de mira et singulari Sp. Sancti descensione.

THESIS IV.

Materia remota Confirmationis est Chrisma, seu oleum cum balsamo; materia autem proxima est unctio, simul, probabilius, cum impositione manuum.

22. Nota. Ut vidimus superius, antiqua monumenta Patrum, Spiritum Sanctum dari post Baptismum testantur, nunc per unctionem, seu sacrum unguentum, nunc autem per manuum impositionem. Inde variae auctorum sententiae circa Confirmationis ritum et materiam. Alii solam necessariam dicunt manuum impositio-

nem; ita Aureolus Cardinalis cum aliquibus eruditis theologis: alii, e contra, in sola unctione materiam sacramenti reponunt: ut Bellarminus, Maldonatus, etc. Tertia autem sententia tenet adaequatam materiam utrumque signum amplecti, quod nos defendimus. Denique nonnulli censent alterutram posse sufficere, si Ecclesia id statuerit.

23. I. Pars prob. 1.º Concil. Florent. (1), cum Eugenio IV. docuit: «Secundum sacramentum est Confirmatio, cuius materia est Chrisma confectum ex oleo et balsamo per Episcopum benedicto.» Idem supponit Tridentinum (2): «Si quis dixerit, injurios esse Spiritui Sancto eos, qui sacro Confirmationis chrismati virtutem aliquam tribuunt: anath. sit.» Vide supra (3) etiam Synod. Oecum. II. et Laodicenam. (ibid.)

24. 2.º SS. Patrum plures vidimus sententias. Ex. gr. Dionysius (ibid.) ait: «Consummans illa Unctio divini Spiritus illapsum elargitur.» Ita. Gregor. Nazian.; Ambrosius; Cyrillus Hierosol. dicens: «Sanctum Unguentum esse Spiritus Sancti effectivum;» et iterum (ibid. Thes. II.): «Post chrisma mysticum, induti armis Spiritus,» etc. Vide quoque Augustinum in praecedenti thesi. S. Pacianus (4): «Lavaero peccata purgantur; Chrismate Spiritus S. superfunditur.»

25. 3.º Antiqua ritualia diversarum Ecclesiarum confirmant thesim. Nam apud Armenos, Chaldaeos, Coptos, Aethiopes, Graecos, communiter, peculiaribus exceptis Ecclesiis, ab immemorabili origine, hanc chrisomatis unctionem adhibuerunt. In *Ordine Romano*, ante IX seculum exarato, praescribitur: «Pontifex tincto pollice in Chrismate, faciat crucem in frontibus singulorum, ita dicendo: *Confirma te*, etc.» In libro, de *Ecclesiasticis Officiis*, Amalarii Fortunati, dicitur: «Haec crux (in Confirmatione) Chrismate efficitur, quod confectum est ex oleo et balsamo.» In *Eulogio graeco* praescribitur: «Peracta Baptismi actione, adjicit Sacerdos sacrum administraturus unguentum: Benedictus es, Domine Deus omnipotens, fons bonorum... qui et nunc recens illuminatum servum tuum per aquam et Spiritum, peccatorum remissione ei concessa regenerare voluisti, ipse Domine Rex omnium benigne, signaculum Doni Sancti, et omnipotentis et adorandi tui Spiritus, et sancti Corporis et pretiosi Sanguinis tui communionem ei largire, in sanctitate tua custodi illum, in vera fide confirma, etc.»

26. 4.º Hujusce sacramentalis materiae pro Confirmatione est

(1) Decr. pro Arm.—(2) Sess. VII, can. 2.—(3) Cap. I, Thes. I et II.—(4) Ep. 1, adv. Sempron.

congruentissima ratio, quam supra, in *Proemio*, vidimus expendere S. Ambrosium.

Infusionem et illapsum Spiritus Sancti, saepe in SS. Litteris, eodem dictante Spiritu, per olei unctionem et suavem odorem significari, res est notissima. Sic Dominus dixit (1) ex Isaia: *Spiritus Dominus super me, propter quod unxit me*, etc. Et Petrus praedicans Cornelio et domui ipsius ait: *Vos scitis quod factum est verbum, Jesum a Nazareth: quomodo unxit eum Deus Spiritu Sancto...* (2). Item Paulus, ut habetur supra, (in *Proemio*), Insuper Prophetarum, ut per eos loqueretur Spiritus, oleo ungebantur; nec non sacerdotes et reges, ut ad officium consecrarentur. Cum ergo christiani omnes in spirituale sacerdotium et regnum Christi suscipiantur, ut docent Petrus (3) et Joannes (4), nec non Spiritu Sancto roborandi et perficiendi sint: *Qui enim Spiritum Christi non habet, hic non est ejus*, (5): *Quoniam autem estis filii, misit Deus Spiritum Filii sui in corda vestra clamantem: Abba Pater* (6); et Christi odorem, uti et Apostolus (7), spirare debent; convenienter christiani perfectio, quae per Spiritum in Confirmatione confertur, significatur per sacram Chrismatis unctionem.

27. II.^a Pars prob. 1.º In Concil. Oecum. XIV. Lugd. II, approbavit Gregorius X. *fidei professionem* Michaëli Palaeologi, quam ipsi Clemens IV. praescripserat; et in ea dicitur: «Tenet etiam et docet eadem sancta Romana Ecclesia... aliud est sacramentum Confirmationis, quod per manuum impositionem episcopi conferunt, chrismando renatos.» Concil. Eliberit. (an. 305) can. 38, praescripsit: «Posse fidelem baptizare in necessitate infirmitatis positum catechumenum; ita ut, si supervixerit, ad Episcopum eum perducat, ut per manus impositionem perfici possit.»

2.º Res est aperta, Apostolos per manus impositionem tradidisse Spiritum Sanctum, (vide supra, cap. I. Th. I). Atqui eos subrogasse ritum a Christo minime praescriptum dici nequit; ergo.

28. 3.º SS. Patres passim testantur. Videas Tertullianum, Cyprianum, Hieronymum, Augustinum (ibid. in Thes. II), qui de Apostolis loquens manus imponentibus, ait: «Quem morem in suis praepositis etiam nunc servat Ecclesia.» S. Isidorus (8): «Sed quoniam post Baptismum per Episcopos datur Spiritus Sanctus cum manuum impositione, hoc in Actibus Apostolorum fecisse meminimus Apostolos.» Vener. Beda (9)

(1) Luc. IV, 18.—(2) Act. ap. X, 37, 38.—(3) I Petr. II, 5.—(4) Apoc. I, 6.—(5) Rom. VIII, 9.—(6) Galat. IV, 6.—(7) II Cor. II, 14, 15.—(8) De *Offic. Eccl.* c. 26.—(9) In. Ps. 26.

docet. Confirmationem esse illam unctionem quae «per manuum impositionem ab Episcopis fit.»

29. Corollarium. Ex dictis elucet, quae sit dicenda proxima materia Confirmationis: scilicet ipse usus Chrismatis, seu unctio, et manuum actualis impositio.

Cum autem duplicem Episcopus praebeat manuum impositionem; unam, qua manus extendit orando super omnes confirmandos; alteram, qua caput tangit confirmandi dum ungit frontem illius; quaerunt aliqui, quae ex his sit sacramentalis. Haec autem quaestio non nisi conjecturis solvi potest. Ambae enim manuum impositiones sunt moraliter cum chrismatione conjunctae, et donec unctio perficiatur, cum sit quoque essentialis, non potest perferri sacramentum.

30. Obj. 1.º SS. Scripturae tradidisse Apostolos Spiritum Sanctum per manus impositionem asserunt, de Chrismate autem vel quavis unctione nihil dicunt; sed si unctionem adhibuissent aliquam, id sacri scriptores non tacuissent: ergo Chrisma non est materia hujus Sacramenti. *Min.* prob. Cum per unctionem sanabantur infirmi, cum etiam de Extrema Unctione agit S. Jacobus, ritum ejusmodi unctionis non tacuerunt Scriptores sacri: ergo neque tacuissent agentes de traditione Spiritus S.; nobilissimo, nempe, Sacramento, si ad illam necessaria unctio fuisset.

Resp. Hujus argumenti vis non est dissimulanda, quod eruditos induxit auctores, ut putarent, ritum esse ecclesiasticum chrismationem, quemadmodum et similes unctiones, quae in Baptismo et aliis perficiuntur sacramenti. Tamen, cum gravissimis Concilio- rum et SS. Patrum apertis refragetur testimoniis haec opinio, quae argumento solum nititur negativo, nullatenus est probanda.

31. 1.º Ergo reponunt aliqui, extraordinario modo tradidisse Confirmationem, vel potius confirmationis effectum, Apostolos: quemadmodum ipsis Apostolis, et Cornelio totique domui ipsius sine ministro, vel ritu aliquo sacro, illapsus est Spiritus Sanctus. Praesertim cum plura sensibilia signa, puta, linguarum, prophetiae, descensum testantia divini Spiritus, Confirmationem comitentur. Instinctu enim divino ducebantur Apostoli, et agnoscebant non urgere Christi mandatum, in talibus adjunctis, de tali vel tali adhibendo ritu. Haec quidem non absurde dicuntur.

32. 2.º Dicitur potest, Christum non definivisse *in individuo* ritum adhibendum, sed jussisse Apostolis, ut per aliquem ritum significativum, traderent Spiritum Sanctum, iisdem permittendo selectionem a se probandam et confirmandam. Si ergo aliquando *solum* manuum impositionem adhibuerunt Apostoli, non id praeter Christi institutionem fecere; similiter si alii Apostoli *solum* adhibuissent

Unctionem (quid enim fecerint Jacobus, Thomas, Philippus, etc. etc. non refert Scriptura), neque fuissent Christi mandatum praetergressi. Cum vero tandem tum Unctionem tum manuum impositionem, cessantibus jam extraordinariis signis, adhibendam censuerunt, id quoque juxta Christi institutionem peractum est. Neque dicas sequi inde, Apostolos mutasse materiam Confirmationis: solum enim dici potest mutari materiam *substantialiter*, quum aliquid efficitur *praeter id* quod a Christo est praescriptum.

33. 3.º Aliam subjungit solutionem Bellarminus, quam magis probat; scilicet, *manuum impositionem* ab Apostolis adhibitam fuisse simul *unctionem*; ut nunc faciunt Episcopi, manum simul imponentes et frontem oleo signantes.

SCHOLIA

34. I. Chrisma ex oleo et balsamo conficitur. Quaeri solet, utrum ambae sint materiae essentialia, vel una sola sufficiat. Diversimode opinantur AA., cum Ecclesia nihil explicitè definiverit. Communior opinio est, utramque necessariam esse substantiam ad validum Sacramentum.

Praecipuae rationes sunt illae, quibus in I.^a Parte Theses IV usi sumus. Sane peccaret graviter qui solo oleo, vel balsamo confirmare praesumeret, et foret, sub conditione, sacramentum iterandum.

35. II. De benedictione Chrismatis ab Episcopo faciendae, censet Cajetanus, cum Valentia et aliis, non esse necessariam, sed a simplici sacerdote fieri posse ex Summi Pontificis licentia. Communior tamen tenet sententia, solum posse ab Episcopo valide benedici. Ita docuerunt Conc. Roman., sub Silvestro; Conc. Tolet. I et Carthagin. I et III; et praecipue Florentinum, sub Eugenio IV in *Decreto pro Armen.* «Materia hujus sacramenti est Chrisma confectum ex oleo, quod nitorem significat conscientiae, et ex balsamo quod odorem significat bonae famae, per Episcopum benedictum.»

Dices: nonnumquam datum est presbyteris ut Chrisma benedicerent.

Resp. Id negant plures AA. Tamen si id concessum fuerit, consequenter non negabimus probabilem dicendam oppositam opinionem, cum in urgenti necessitate juxta eam nonnulli Romani Pontifices, ut supponimus, usum Chrismatis a presbyteris consecrati permiserint.

THESIS V.

Forma sacramenti Confirmationis sunt verba illa: «Signo te, signo crucis, et confirmo te, Chrismate salutis; in nomine Patris et Filii et Spiritus Sancti.

36. Prob. 1.º Ex Eugenio IV in Florentino, qui id explicitè docet.

2.º In *Rituale Rom.* praescribuntur haec verba, ab Episcopo dum ungit confirmandum, proferenda.

3.º Formae coniunguntur materiae proximae et effectum significant sacramentorum. Sed talia sunt verba praedicta: ergo.

37. Dices 1.º Cum impositione manuum, ante unctionem, orationem profert Episcopus significantem etiam actualem susceptionem Spiritus Sancti: ergo eadem ratione dici poterit, eam orationem formam existere Sacramenti.

Resp. Sicuti probabile est illam priorem manuum impositionem esse partialem materiam Confirmationis, ita non improbabiler dicitur, orationem illam esse partialem ipsius formam.

Dices 2.º Graeci ungentes dicunt tantum: *Signaculum Domini Spiritus Sancti.*

Resp. Licet nonnulli dubitent de huius formae validitate, tamen potius dicendum, non differre essentialiter ab illa priori, et ideo esse validam.

Insuper ut diximus superius, Disquis. I, non definivit Dominus pro omnibus sacramentis, *in individuo*, materiam: idem proinde censendum est de forma. Salva ergo substantia *institutionis Dominicae*, Apostoli orationem seu verba adhibuerunt aliquantulum diversa, et traditionem hanc non omnino uniformem retinuerunt diversae Ecclesiae.

CAPUT III.

De Ministro et Subjecto Confirmationis.

ARTICULUS I.

De Ministro Confirmationis.

THESIS VI

Minister ordinarius sacramenti Confirmationis est solus Episcopus; extraordinarius autem simplex sacerdos.

38. Thesis prima pars est jam certa et definita adversus wiclefitas, et nonnullos antiquos theologos, qui vel errarunt vel dubitarunt: ut Scotus, Cajetanus, etc., rem esse dubiam censentes.

1.^a Pars prob. 1.º Trident. definivit: «Si quis dixerit, sanctae Confirmationis ordinarium ministrum non esse solum Episcopum, sed quemvis simplicem sacerdotem; anath. sit (1).

2.º Confirm. In SS. Litteris numquam, praeter Apostolos, alii huius Sacramenti exhibentur ministri.

39. 3.º Ex traditione: vide supra (2) Innocentium I. Cornelium pp. Concil. Illiberitanum. Hieronymum. S. Cyprianus (3), memorato Petri et Joannis exemplo, ait: «Quod nunc quoque apud nos geritur, ut qui in Ecclesia baptizantur, praepositis Ecclesiae offerantur, et per nostram orationem et manus impositionem Spiritum Sanctum consequantur.»

4.º Confirmatio instituta est ad perficiendum christianum, ut supra diximus: ergo decet ut ad summum sacerdotem reservetur, uti ait D. Thomas (4): «Ultima consummatio supraeae virtuti reservatur.»

40. II.^a Pars prob. 1.º Conc. Flor. (5): «Ordinarius minister est Episcopus... Legitur tamen, aliquando per Apostolicae

(1) Sess. VII, can. 3.—(2) Cap. I, Thes. II.—(3) Ep. ad Iuba, —(4) P. 3, q. 72, a. 10.—(5) *Decret. pro Arm.*

»Sedis dispensationem, ex rationabili et urgente admodum causa, »simplicem sacerdotem Chrismate per Episcopum confecto hoc »administrasse Confirmationis Sacramentum.»

2.º Apud Graecos permittitur ut simplices sacerdotes Confirmationem ministrent: neque hoc damnat Ecclesia. Gregorius M. id quoque concessit Presbyteris Sardiniae. Pallavicinus Card. (1) plures refert Roman. Pontifices qui hanc facultatem fecerunt simplici Sacerdoti; sed nunc quoque aliquando Presbyteris missionariis datur haec potestas.

Nota. Non tamen inde inferas, fore validam Confirmationem sine licentia Romani Pont. a simplici sacerdote ministratam. Nam potestas illius non est plena, sed pendens a licentia Pontificis, sine qua non ageret ut Christi minister, sed nomine proprio. Unde licet sacerdos simplex eandem adhiberet materiam, eandemque formam, haec non elevarentur ad statum sacramentalem defectu *ministerialis* intentionis.

41. Obj. 1.º Nicolaus I mandavit bulgaros iterum confirmari. qui a presbyteris graecis fuerant confirmati: ergo putavit non posse presbyteros valide confirmare.

Resp. Explicio factum: presbyteri illi graeci non acceperant legitimam delegationem: tum quia Bulgaria non erat sub jurisdictione Patriarchae graeci; tum quia propter recens schisma photianum ligabantur excommunicatione: negatur ergo *consequentia*.

Obj. 2.º Confirmatio non est actus jurisdictionis, sed ordinis; alias posset Episcopus non consecratus confirmare valide. Atqui non est actus ordinis presbyterialis; cum invalide ministret presbyter non delegatus; ergo est actus ordinis episcopalis, et inde solus Episcopus valide confirmat.

Resp. Dist. *min.* Ordinarie non est actus presbyteratus; conc.: supposita delegatione legitima; nego *min.* Nempe voluit Christus Confirmationem esse actum plenitudinis sacerdotalis, vel *immediate*, vel saltem *mediate* per delegatum sacerdotem simplicem.

(1) L. 9, *Hist. conc. Trid.*

ARTICULUS II.

De Subjecto Confirmationis.

THESIS VII

Omnes et soli homines baptizati capaces sunt Confirmationis: non tamen ad eam suscipiendam tenentur ut salutem assequantur.

42. I.ª Pars prob. 1.º Christus D. instituit hoc sacramentum ad plenitudinem conferendam donorum Spiritus Sancti. Atqui voluit Christus ut fideles omnes eam susciperent plenitudinem: ergo. *Min.* patet. Nam, a. Dominus dixit (1): *Qui credit in me, flumina de ventre ejus fluent aquae vivae. Hoc autem dixit de Spiritu, quem accipientes erant credentes in eum: nondum enim erat Spiritus datus, quia Jesus nondum erat glorificatus.* b. Petrus ex Ioele propheta edocuit (2), pro omnibus misisse Christum Spiritum Sanctum. c. Paulus (3) quoque miratus est, quosdam discipulos non accepisse Spiritum Sanctum, et dixit ad eos: *In quo ergo baptizati estis?* Unde baptizati omnes in Christo confirmandi sunt.

43. 2.º Vide supra (in Prooemio) Ambrosium verba Pauli commentantem. Antiqua disciplina Ecclesiae immediate post Baptismum omnibus ministrabat Confirmationem. Vide quoque supra (4) Concil. Illiberitanum statuens, quemlibet baptizatum ad Episcopum perducendum debere.

3.º Vult Christus D. omnes in sanctitate perfectos; *Estote ergo vos perfecti...* (5). Sed per virtutem hujus Sacramenti in gratia Spiritus S. perficimur: ergo.

Denique si qui forent excludendi, hi forent infantes: atqui, ut notat D. Thomas (6): «Anima ad quam pertinet et spiritualis »nativitas, et spiritualis aetatis perfectio, immortalis est; et potest »sicut tempore senectutis spirituales natiuitatem consequi, ita »tempore juventutis vel pueritiae consequi perfectam aetatem, quia »hujusmodi corporales aetates animae non praepjudicant:» ergo.

44. II.ª Pars prob. 1.º Ex natura hujus Sacramenti. Ut supra dictum est (n. 12), Confirmatio ad perficiendum in gratia et con-

(1) Joan. VII, 38, 39.—(2) Act. II, 17.—(3) Act. XIX, 2, 3.—(4) Cap. I, Th. II.—(5) Matth. V, 48.—(6) 3 p. q. 72. a 8.

summandum Christi militem est instituta. Sed consummatio et perfectio vitae gratiae supponunt primam gratiam: ergo.

2.º Prius est nasci quam perfici et roborari: atqui nascimur per Baptismum, roboramur autem per Confirmationem: ergo.

3.º Consuetudo Ecclesiae idem ostendit. Ut vidimus supra ex SS. Patribus, post susceptum Baptismi gratiam ducebantur initiati ad Episcopum ut eos ungeret et manus imponeret (n. 39). Unde cum supra Cornelium descendit Spiritus Sanctus, gratia non fuit sacramentalis et ordinaria: sed miraculose ac praeter ordinem communem suscepta. Miraculo enim illo voluit Deus Petrum ceterosque edocere judaeos, ad Baptismum et alia Christi et Spiritus S. charismate esse gentiles suscipiendos (1).

45. III.ª Pars prob. 1.º Christus D. ait: *Qui crediderit et baptizatus fuerit salvus erit*. Sufficit ergo ad salutem gratia Baptismi intemerate custodita.

2.º Hieronymus absurdum esse significat, aliquem perire eo quod non fuerit confirmatus (2): «Alioqui... lugendi sunt, qui »per presbyteros et diaconos baptizati, ante dormierunt, quam ab »episcopis inviserentur.»

3.º Neque Ecclesia novit, neque promulgavit necessitatem Confirmationis ad salutem assequendam: ergo.

46. Dices: Concil. Senonense (a. 1524) dicit: «contemni autem dicitur, quando Episcopus est praesens, paratus dare, et persona hoc sciens negligit.» Sed contemptus sacramenti est grave peccatum: ergo qui potest Confirmationem suscipere et negligit, graviter peccat.

Resp. Dist. *min.* Contemptus formalis est grave peccatum; concedo: Contemptus late et improprie dictus, scilicet, negligentia quaedam et tepiditas in iis quae ad spiritualem pertinent profectum; nego. De hoc improprio contemptu locutum Concilium, patet ex contextu.

SCHOLION

47.ª Qua autem aetate possint infantes confirmari, generatim dici potest, cujusque Ecclesiae servandam esse consuetudinem. Ecclesia Graeca infantes ratione carentes immediate post Baptismum confirmat. In Ecclesia Latina non una est disciplina. In aliquibus regionibus non nisi suscepta prima Communionem, tunc dicitur Confirmatio: in aliis cum ad usum pervenerunt rationis, tunc Episcopo confirmandi offeruntur: in Hispaniarum regnis, prima

(7) Act. X, 45.—(8) *Dial. adv. Lucifer.* 9.

occurrente occasione adventus Episcopi, omnes infantes ei confirmandos parentes afferunt. In quo duo praecipue sunt commoda.

1.º Cum plures ante usum rationis decedant, ii duplicatam in aeternum suscipiunt haereditatem.

2.º Cum, lucescente jam ratione, tentationibus fiunt obnoxii, armis Spiritus roborati hostibus obsistunt.

Verumtamen accipientes Confirmationem in discretionis aetate, et ab omni labe mortali immunes, possunt juxta devotam dispositionem, qua ad illam accedunt, abundantiore suscipere Spiritus Sancti gratiam. Unde ad hunc fructum capessendum adhortandi diligenter sunt, ne forsan ex incuria, iis priventur commodis, quae ex dilata sacramenti susceptione expectare licebat, postquam iis quoque caruerunt, quibus in aetate innocenti gaudere potuissent.

APPENDIX.

De Spiritus Sancti Donis.

§ I.

Quae sint dona Spiritus Sancti.

48. *Et egredietur virga de radice Jesse et flos de radice ejus ascendet: et requiescet super eum Spiritus Domini: Spiritus sapientiae et intellectus, Spiritus consilii et fortitudinis, Spiritus scientiae et pietatis: et replebit eum Spiritus timoris Domini* (1).

Ad haec Hieronymus: «Nos virgam de radice Jesse »sanctam Mariam Virginem intelligamus, quae nullum habuit sibi »fruticem cohaerentem; de qua et supra legimus: *Ece Virgo concipiet et pariet filium*. Et florem Dominum Salvatorem, qui dicit in »Cantico Canticorum. *Ego flos campi et lilium convallium*... Super »hunc igitur florem, qui de trunco et radice Jesse per Mariam »Virginem repente consurgit, requiescet Spiritus Domini, quia in »ipso complacuit omnem plenitudinem Divinitatis habitare corporaliter, nequaquam per partes, ut in ceteris sanctis... Et quomodo »idem sermo Dei vocatur lux et vita et resurrectio: sic Spiritus sapientiae et intellectus, consilii et fortitudinis, et scientiae ac pietatis, ac timoris Domini nuncupatur: non quod diversus sit juxta

(1) Isai. XI, 1-3.